

[Indenrigsministeren.]

fra andre Hensyn. Jeg er, hvad denne Undervisning angaar, saa nogenlunde enig med det ærede Medlem Fru Elin Appel i de Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gældende, idet jeg tror, at de Oplysninger, som Børnene og de unge skal have, helst bør tilgaa dem fra Hjemmene.

Det ærede Medlem Fru Elin Appel nævnede Spørgsmaalet om, hvorvidt det var rigtigt at nøjes med Bøde til Folk, som ikke vilde opgive Smittekilden. Jeg skal for mit Vedkommende sige, at jeg intet har tilovers for disse Mennesker, og hvis det kan bidrage til, at Smitteopsporingsarbejdet bliver bedre, vil jeg for min Part godt fastsætte Hæfte eller Fængsel til saadanne Mennesker; men det kan drøftes i det Udvalg, som jeg forstaar skal nedsættes.

Videre var det ærede Medlem Fru Elin Appel inde paa Spørgsmaalet om den Smittefare, der findes hos Medhjælpere af den ene eller den anden Art, som har Sygdommene. Jeg erkender, at vi her staar over for et Problem, vel endda denne Lovgivnings allervanskeligste. Man har naturligvis i det nedsatte sagkyndige Udvalg været dybt inde paa Spørgsmaalet, hvad ogsaa den foreliggende Betænkning giver Udtryk for. Naar man er vejet tilbage for den absolute Pligt for vedkommende Tyende eller Medhjælper til at oplyse over for Husbond, Madmor, Principal eller hvem det nu er, at vedkommende er smittet, er det naturligvis, fordi man er klar over, at en saadan fastslaaet Pligt vilde medføre, at adskillige af de Medhjælpere, der er Tale om, vilde vente endnu længere med at gaa til Lægen og derved vilde betyde en endnu større Smittefare.

Nu vil jeg i øvrigt sige, at hvis man tager rent praktisk paa det, tror jeg ikke, der her er Tale om saa stor en Smittefare, som mange vil mene. Det er klart, at den Læge, der faar en saadan Medhjælper som Patient, vil og skal give vedkommende Patient alle de Instruksler, som der overhovedet kan være Tale om, og han vil naturligvis ogsaa se vedkommende an og gøre sig klart, om det er et Menneske, som baade vil og kan overholde de Forskrifter, der skal overholdes, eller om det er en ligegyldig og uefterrettelig Person; jeg gaar ud fra som givet, at Lægen, hvis det sidste er Tilfældet, vil sørge for, at Patienten bliver indlagt paa Hospitalet eller Sygehuset og derved forhindres i at smitte andre.

I øvrigt vil jeg sige, at der i Lovgiv-

ningen findes spredt rundt omkring Bestemmelser, som ogsaa kan modvirke den Fare, som det ærede Medlem var inde paa. Jeg skal i samme Forbindelse oplyse, at jeg har under Overvejelse at fremsætte Forslag til en ny Levnedsmiddelov om kort Tid, nærmere betegnet engang først i Januar Maaned, og adskillige af de Bestemmelser, der er indeholdt deri, vil virke i samme Retning, som jeg her har antydnet.

Flere ærede Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem Fru Elin Appel, var inde paa Bestemmelserne om, at en Værges skal have Besked om den unges eller den syges Tilstand — der kan jo ogsaa være Tale om sindssyge eller aandssvage —, og der tales der om, at der *skal* gives Forældrene til Børn under 15 Aar Besked, hvorimod der *kan* gives Besked til Forældrene til Børn, som er mellem 15 og 18 Aar. Jeg forstaar meget vel den Tankegang, som det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer har givet Udtryk for, og det kan være rigtigt, at Forældrene faar at vide, hvordan deres Børn er. Men det, som man i Ministeriet og i det sagkyndige Udvalg har haft for Øje, er i de flest mulige Tilfælde at faa Sygdommene under Kontrol, og jeg er bange for, at hvis vi ændrer Forslaget *kan* til *skal*, vil der være mange af disse purunge Mennesker, som ikke gaar til Læge, og derved øges givetvis Smittefaren.

Det ærede Medlem Fru Erna Sørensen sagde, at dette Forslag ikke gik til Ondets Rod. Det er vi fuldkommen enige om. Ondets Rod maa vel være, skal vi sige det sædelige Forfald, den svigtende Moral. Men jeg tror ogsaa, vi vil kunne blive enige om, at til selve Moralens Højnelse kan der ikke gennemføres Lovparagraffer. Man kan — det være sagt ogsaa til de ærede Medlemmer Hr. Kristian Nygaard og Hr. Heilesen — naturligvis paa forskellig Maade søge at højne Befolkningens Moral, men det har aldrig været Tanken og kan ikke være det med den Lovgivning, her er Tale om. Her er man gaaet ud fra de faktiske Forhold, og Lovforslaget maa da betragtes som Samfundets Reaktion mod dem.

Det ærede Medlem Fru Erna Sørensen ønskede saa videre, at man udvidede Ordningen saaledes, at det ikke alene blev Embedslægerne, der kom til at behandle Tilfælde af Kønssygdomme for offentlig Regning. Det er det nu heller ikke i Dag, idet vi har og stadig vil have de saakaldte visiterende Læger; derudover har det sagkyndige Udvalg ikke ment at kunne